

İki Kaburgam Kırıldı

– sürgünadam · 27 Haziran 2022

İKİ KABURGAM KIRILDI

Şoför, en arka koltukta oturan yolcudan sigara almak için başını çevirince, tek araçlık yoldan, uçuruma doğru yuvarlanmaya başladı bindiğimiz fort minibüs.

Çığıllıklar arasında, elli metrelik uçurumun dibindeki, iri kayaların bulunduğu, suları kurumuş bir dereye düştük.

Ekim 1992'de, tarih öğretmeni olmama rağmen, dönemin koalisyon hükümeti, seçim çalışmaları sırasında verdiği söz üzerine, atama bekleyen bütün öğretmenleri Doğu ve Güneydoğu Anadolu'ya, matematik, Türkçe, İngilizce branşları hariç, ilkokul öğretmeni olarak atamıştı. Siyasi propaganda sırasında bölge ve branş konusunda herhangi bir ayrıntıya girmemişlerdi ama, biz branşlarımıza ve Türkiye geneline atanmayı beklerken bu garabetle karşılaştık. İtiraz edecek durumda değildim, zira, fakir değil, aşırı çok fakir bir ailenin altı çocuğundan biriydim ve giydiğim ayakkabılarımın her ikisinin de altı delikti. Yağmur yağmasın diye hep duâ ederdim Rab'bime.

İlk atamam Hakkâri'nin Çukurca ilçesine bağlı Türkiye Irak sınırındaki Uzundere kasabasına çıkmıştı. Kasaba diye erken sevinmişim, belediye ve okul binalarının dışında betonarme yapı yoktu. Yol, belediyenin önünde bitiyor, kasabanın diğer mahallelerine patika yollardan ulaşılabilirdi. Benimle birlikte aynı kasabaya Afyon'lu ve Denizli'li iki öğretmenin de tayini çıkmıştı. Kasabada üç ilkokul olduğunu elimizdeki atama kararnamelelerinde, üç farklı okul adı yazmasından anladık. Aynı gün birlikte gittik Uzundere'ye. Çukurca'dan 62 km. uzaklıktaydı kasaba. Belediyeden bir görevli bize okullarımızı gösterdi. Benim okulum, Türkiye Irak sınırı arasındaki bir tepenin, düzlükle bulunduğu, arka bahçesinde iri ceviz ağaçlarının olduğu bir alandaydı ve öğrencilerin geleceği mahalleye 2 km. mesafedeydi. Okulun çevresindeki doğal güzellik içimi ferahlatmıştı.

Daha okulun kapısını açar açmaz ilk darbeyi yedim. Okulun arka kısmındaki çatı ve beton tavan, tepeden gelen çığır ağırlığı ile çökmüştü. Yanımdaki belediye görevlisi, üzülme hoca, hep beraber bir haftaya tamir ederiz, dedi. Diğer arkadaşlarla buluştuk ve o gece belediyenin kullanılmayan bir odasında, görevlinin evinden getirdiği yataklarda misafir olarak kaldık. Görevlinin anlattığına göre bu bölge Türkiye, İran ve Irak üçgeninde kalan bir yerleşim alanıymış. Kış mevsiminde, 5 - 6 ay yollar kapanır, elektrik, telefon kesilir ve dünya ile irtibat koparmış. En az altı aylık ihtiyacımızı stoklamamız gerekiyormuş. Arkadaşlar tayin yerlerini il milli eğitimden değiştireceklerini, değiştiremezlerse istifa edeceklerini söylediler.

Çukurca'ya geri geldik, Hakkâri'ye dönmeden önce Afyon'lu arkadaş kaymakamla görüşerek görev yerini Çukurca'ya çok yakın bir köye aldırıldı. O'nun ardından Denizli'li arkadaş görüştü kaymakamla ve O da Çukurca merkeze aldırılmış görev yerini. Nasıl yaptığını sordum, istifa restini kullandım, dedi.

Kaymakamla görüşme sırası bana gelmişti, vurdum kapıyı girdim içeri. Kaymakam bey önceki iki arkadaşta tölerans hakkını doldurmuş olmalı ki, sen ne istiyorsun, istifa edeceksen et kardeşim, yeter ama ya, burama geldi diyerek, eliyle burnunun altını işaret etti. Daha ağzımı açmadan bizim istifa resti elimizde patladı. İstifa edemezdim, zira hâlâ ayakkabılarımın altı delikti ve buraya gelmek için yol parasını da köyde bir komşudan borç almıştım. Hayır efendim ben başka şey için geldim dedim. Kusura bakma, biraz önce çıkan arkadaş, bugün yerini değiştirdiğim onuncu öğretmendi, başka da boş okul kalmadı, seni de onlardan zannettim, otur, otur da anlat derdini dedi. Tayin olduğum okulun durumunu ve âcilen tamirat, tadilat yapılması gerektiğini söyledim. Bir iki telefon görüşmesi yaptıktan sonra pazartesi gelmemi ve bana 60 torba çimento, kum, demir, kiremitle onbeş asker vereceğini, bunlarla okulu tamir ettirebileceğimi söyledi.

Teşekkür ederek çıktım kaymakamın odasından ve tekrar, bu kez tek başıma Uzundere'ye döndüm. O yıl Hakkâri'ye toplamda 450 öğretmen ataması yapılmıştı, Bu öğretmenlerin, il milli eğitim şube müdürünün verdiği bilgiye göre, ihtiyaç olmamasına rağmen ağa, bakan, milletvekili ve benzeri torpiliyle yüzden fazlası joker öğretmen olarak Hakkâri merkezde kalmıştı. Benim gibi torpili olmayan ve istifa lüksü bulunmayanlar en ücra köy ve mezralara gönderilmişti.

Pazartesi günü, kaymakamın vereceği inşaat malzemelerini ve askerleri getirmek üzere köyün dolmuşuyla Uzundere'den yola çıktım.

Şoförün söylediğine göre 65 km'lik, taşlı, çukurlu toprak yol, git git bitmiyor. Minibüsün içinde, Kürtçe türküler çalan kaset eşliğinde çaylar, börekler, sigara, sohbet gırla gidiyor. Müzik de, sohbet de Kürtçe olunca, ben sessizliğim ve hayâllerimle baş başa kaldım. Üç saatlik, toz duman içindeki bu yolculuğun başka türlü kahrının çekilmediğini söylüyor şoför.

Çukurca'ya 20 km. kala, sarp bir yamaçtan geçerken şoför, minibüsün içine doğru, kırmızı uçli sigarasi olan hele bana bi sigara versin diye, bağırdı. En arkadan bir yolcu da, Kürtçe bir şeyler söyleyerek uzattı sigarayı. Şoför, en arka koltukta oturan yolcudan sigara almak için başını çevirince, tek araçlık yoldan, uçuruma doğru yuvarlanmaya başladı bindiğimiz fort minibüs.

Çığıllıklar arasında, elli metrelik uçurumun dibindeki, iri kayaların bulunduğu, suları kurumuş bir dereye lastikleri üzerine düştük minibüsle beraber. İlk şoku atlattıktan sonra en arka koltukta olduğumu fark ettim. Yolcuların bir kısmı, minibüs uçurumdan yuvarlanırken, kırılan camlardan ve açılan kapılardan fırlayarak sağa sola savrulmuşlardı. Araçta benimle birlikte beş yolcu kalmıştı. Görünürde yaram berem yoktu, olayın sıcaklığı ile herhangi bir ağrı sızı da hissetmedim. Arabanın önünden dumanlar yükseliyordu, arabanın yandığını ve her an patlayabileceğini, âcilen uzaklaşmamız gerektiğini söyledim, Dört kişi indik, beşinci yolcu hareketsiz yatıyordu, bayıldığını düşünerek yanımdakilerle birlikte karga tulumba onu da uzaklaştırdık arabadan. Araç yanmadı, ölen olmadı. Çevreden gelen köylülerin yardımıyla, zor da olsa uçurumdan yola çıkmayı başardık. Kazadan beş on dakika sonra sol kaburgalarımda gittikçe artan bir ağrı hissetmeye başladım. Yarım saat içinde jandarma minibüsü geldi, yerimden kalkıp araca binemedim. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Bayılmışım... Gözümü açtığımda bir sedyede, Hakkâri Devlet Hastanesi'nin âcilinde, melek yüzlü bir hemşirenin koluma serum taktığını

gördüm.

Hâlâ nefes almakta güçlük çekiyordum. Hemşireye neyim var diye sordum, önemli bir şeyiniz yok, sol iki kaburganız kırılmış, şimdi ortopedi servisine çıkarıyorum sizi, tedaviniz bitinceye kadar misafirimizsiniz dedi.

Sanki bana cenneti bağışladı, öyle mutlu oldum ki, korkunç bir fizikî acı çekerken, hayatımda hiç bu kadar sevinip mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

O terör yuvası kasabadan kurtuluşuma vesile olacaktı bu kaza. İki kaburgam kırılmış, dert değil, Rab'bim daha beterinden korusun, lâkin şiddetli kar yağışı nedeniyle 6 ay yolu kapanan, sınırdaki bu mahrumiyet bölgesinden kurtarmıştı beni bu kaza.

On beş gün hastanede yattıktan sonra Sağlık Kurulunun; "Genel Cerrahi Merkezinin bulunduğu bir şehirde çalışması uygundur" şeklinde verdiği sağlık raporuyla, 1992 Ekim ayında, kullarının torpiliyle, başkalarının hakkını yiyerek değil, Rab'bimin inayeti ve lûtfuyla, Hakkâri Yüksekova şehir merkezinde bir okula yaptırdım tayinimi.

Kurban olduğum Rab'bim, nasıl da yetişti bu kimsesiz kulunun imdadına.

Kullarına muhtaç etmedi, fazlıyla, keremiyle, ihsanıyla, koruyup kolladı beni.

Hadsiz şükürler olsun, kuluna şah damarından yakın olan Allah'a.

NOT:

Hakkâri Çukurca Uzundere Köyü bir yıl sonra, 1993 yılında terör ve güvenlik gerekçesi ile devlet tarafından boşaltılmış ve bir daha köye dönüş olmamıştır. Köy şu anda terk edilmiş durumdadır.

#aslanyılmaz#sürgünadam#